

DE POSTRIJDER

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLÉE, uitgever & eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, s' donderdags & zaterdags.

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. »

En blad afzonderlijk, 45 centimen.
Aankondigingen, 15 centimen per drukregel.

TONGEREN, DEN 2 MAART.

Wij zullen toekomende zaterdag de lijst der NIEUWJAARSGIFTEN sluiten. De personen die nog verlangen deel aan de onderschrijving te nemen zijn verzocht hunne giften in den loop dezer week aan den uitgever van den **POSTRIJDER** te doen toekomen.

Gij zijt Belgisch burger, maar gij hebt het recht niet, eene gift aan de armen te doen, zonder het bureau van weldadigheid, eenige wereldlijke en verplichtende vertegenwoordiger der armen, te kennen. Belgisch burger, gij hebt het recht niet, na deze gift, aan de armen gedaan door tussenkomst van het bureau van weldadigheid, te eischen dat de pastoor deze aalmoezen zou uitdeelen.

Dit is, in eenige woorden, de betekenissen van het koninklijk besluit van 17 februari 1875 (*Monitor Belge*, 27 februari), onderteekend Leopold, tegengeteekend door den heer de Lantsheere, minister van justitie...

Dit koninklijk besluit vernietigt de bepaling, waardoor de heer E. Comart, grondeigenaar te Pommeroeul, eene gift van 1000 francs doende aan het bureau van weldadigheid, van Ronquière, eischt, dat die door de zorgen van den heer pastoor van Ronquière worde uitgedeeld aan de armen der gemeente, die, hunne eerste communie gedaan hebbende, in de missen, tot lafenis van den heer Comart, zullen aanwezig geweest zijn.

Ziedaar hoever wij in de negentiende eeuw gekomen zijn ! Ons licht, onze vooruitgang, onze beschaving, onze vrijheden willen, dat een priester toegewijd aan den godsdienst, het gebed, de liederdigheid, de goede werken, en de groote trooster der armen, onbekwaam, onwaardig verklaard worde om de aalmoezen der rijken uit te deelen !...

Rechterlijke kronijk.

— *Verraden door eene klak.* — In den nacht van 10 tot 11 december laatst werd de heer Lambrechts, landbouwer in de gemeente Diepenbeek, het slachtoffer van eenen diefstal, die van den pleger eene buitengewone stoutmoedigheid verried.

De heer Lambrechts lag rustig te slapen toen hij rond 1 uur 's morgens, door een buitengewoon gerucht, een soort van ritselen in zijn papieren, werd gewekt. Denkende dat het gerucht door een rat werd veroorzaakt, wilde hij zijnen stok nemen, die naast het bed stond, maar in zijne overhaasting stiet hij tegen eenen stoel.

Op hetzelfde oogenblik werd hij door eenen kerel, welken hij in de duisternis niet kon herkennen, bij den kraag gevat. Hij ontving verscheidene slagen, waarvan een, denkt hij, bij middel van eenen hamer; gelukkig veroorzaakten zij hem geen groot leed, en kwam hij er met eenige lichte kneuzingen af.

Terwijl hij zich tegenweerde riep Lambrechts om hulp; de meiden ontwaakten, sprongen uit hun bed, voegden hun noodgeschrei bij dat des meesters en liepen het huis uit om in de buurt hulp te vragen.

Intusschen nam de aanval der vlucht zonder dat iemand hem zag verdwijnen.

Toen men een weinig bedaard was bemerkte men dat de dief langs de staldeur, welke slechts met eene koord was gesloten, in huis was gedrongen. Dan had hij een gat gemaakt in den leemen muur en was alzoo in de keuken en in de slaapkamer van Lambrechts gedrongen.

In zijne overhaasting had de dief slechts eene som van 17 fr. kunnen binnenpalmen.

Men vond eenen hamer en eene versleten zijden klak, welke de dief had achtergelaten. Men vernam weldra dat deze klak toebehoorde aan zekeren Theodor Reysen, oud 30 jaar, metseldiener, geboren en woonachtig te Diepenbeek. Men ondervroeg hem, doch hij loochende krachtig dat den diefstal gepleegd te hebben en beweerde daarenboven dat hij nooit eene klak zooals diegene, welke men hem vertoonde, in zijn bezit had gehad.

De instructie bewees dat Reysen integendeel zulke klak had gehad. Eene vrouw van Hasselt kwam zelfs verklaren dat zij dezelve aan Reysen had verkocht.

Reysen werd voor de correctionnele rechtbank van Hasselt gedaagd en tot drij jaar gevang veroordeeld.

De veroordeelde ging tegen dit vonnis in beroep, altijd bij hoog en bij laag beweerende dat hij onplechtig was. Het hof van beroep van Luik heeft insgelijks de plichtigheid van Reysen herkend en hem tot vijf jaar gevang veroordeeld.

De correctionnele rechtbank van Reysel lacht niet met de melkvervalschers. Zij heeft in hare laatste zitting twee melkverkoopers die 25 % water in hunne melk hadden gedaan, veroordeeld tot 6 dagen gevangenis, 50 fr. boete, afkondiging van het vonnis in de dagbladen en uitplakking er van op de muren der stad.

L'indicateur breveté des chemins de fer pour le mois de mars est en vente chez M. COLLÉE, libraire, grand'place, 51, à Tongres. — Prix avec carte: 25 centimes.

BINNENLAND.

Men schrijft uit Luik, 28 februari: Vrijdag, rond 40 1/2 ure 's avonds, werden twee

jongelingen van Engis, uit eene herberg komende aangeraand door drie personen, welke hun verscheidene messteken toebrechten. Een der jongelingen overleed onmiddellijk; de tweede had nog de kracht om zich tot aan zijne woning te slepen en de daders van die laffe aanranding aan te duiden. Men wanhoopt hem te redden.

De plichtige zijn aangehouden en bij het slachtoffer gebracht, dat dezelve heeft erkend. De moeder van den jongeling die gedood is, op het vernemen dat er eene worsteling had plaats gehad, ging haren zoon opzoeken en kwam tweemaal voorbij zijn lijk, doch de duisternis belette haar hetzelfde te zien liggen. De oorzaken dezer aanranding zijn tot nu toe nog onbekend.

— Deze dagen werd een inwoner van Verviers op de kaai der Maas door eenen onbekende aangesproken, die hem eene aalmoezen vroeg, op eenen toon, die geene weigering schenen te zullen aannemen. De aangesprokene weigerde nogtans kortaf, doch de bedelaar, of liever de bandiet, greep hem vast en wierp hem in de Maas. Op het noodgeschreeuw van den drinkeling kwamen twee personen toegesnel, die met eenen redboot en na lang pogen er in gelukten den ongelukkige te redden. De politie zoekt den misdadiger vlijtig op.

— De vliegmachiene, waarmede Degroof te Londen doodgevoelen is, zijn, zoo men zegt, aan eenen Brusselaar verkocht voor rond de 50 fr.

— Men schrijft uit Charleroi:

Ziehier wat er gisteren voorviel in het paleis van justitie, na den afloop der audientie:

Een veroordeelde doorkruiste den gang en richtte zich naar het bejrijtuig, welk op hem wachtte om hem naar het celgevang over te voeren.

Hij was voor een jaar veroordeeld.

Een jaar beroofd zijn van zoon en vrijheid, is veel ! zonder twijfel heeft de veroordeelde er ook zoo over gedacht.

Hij besloot de vlucht te nemen.

Doch de gendarmen, die hem vergezelden, schenen hem eenen grooten hinderpaal.

Eensklaps bleef de gevangene stilstaan, hij vernam gansch ontroerd en gereed te zijn om ineen te zakken. Hij legde de hand al leunende op den schouder van een der gendarmen, die hem vroeg waar hij pijn had.

De gevangene toonde zijnde drooge tong, en er bijvoegende, dat een glas bier hem zou hersteld hebben.

En de goede gendarm ging een glas bier halen.

Intusschen gaf de veroordeelde aan den anderen gendarm eenen hevigen vuistslag op het gelaat, die zodanig was afgemeten, dat deze ten gronde stortte, iets wat niet heel goed overeenkwam met den zoogezegden zwakken toestand van den veroordeelde.

Toen de gendarm ten gronde lag, sprong de gevangene dwars over hem en liep door de gangen; doch op het geschreeuw der menigte, kwam de concierge, den heer Lefebvre uit zijne kamer en sloot de poort voor den neus van den booswicht, die op zijne stappen terug keerde.

Deze maal bevond hij zich neus tegen neus met den eersten gendarm, die het gevraagde glas bier in de hand hield.

Na een laatste aanval van razernij, en na lang met de openbare macht geworsteld te hebben, scheen onze man eensklaps filosoof te worden, en, op nitnooijing der politie, besloot hij zijn glas te gaan ledigen... in de celgevangenis.

— Te Bissel is een dronkaard overleden ten gevolge van het overvloedig drinken van jenever. De kerel, die zich aan den drank sedert langen tijd overgaf, heette Gallet en was 55 jaren oud. Hij was spinner van stiel. Sedert een achttal dagen had hij zijne kamer niet verlaten en hij had bijna gedurende dien tijd niets geeten, maar gestadig veel jenever gedronken. Zondag morgen wakte hij zijn gebuur om zijn dochtertje een frank jenever te doen halen. Om 9 ure deed hij nog eenen frank jenever koopen en hij lapte den drank binnen. Om 11 ure trad zijn gebuur in de kamer en de dronkaard was bezig met den laatsten snik te geven.

BUITENLAND.

Frankrijk.

Brieven uit Cayenne melden de ontvluchting van veertien veroordeelden uit de gevangenis van Courou. De ontvluchting had plaats in den nacht; de ontsnapte gevangenen verdeelden zich in twee benden en bereikten de onmetelijke bosschen van Guyana. De eerste bende koos den genaamden Gautran, en de tweede zekeren Taillefer tot opperhoofd. Onder beiden bevonden zich Arabieren.

Na eenige dagen in de bosschen gedwaald te hebben werden de vluchtelingen door hongersnood gekwollen en terwijl de drie Franschen die met vier Arabieren de eerste bende uitmaakten, zich verwijderden om voedsel te gaan zoeken, vermoordden drie der Afrikanen hunnen vierden langdenoot, sneden hem aan stukken, braadden hem en aten hem op.

Twee dagen later ontmoetten de twee benden elkander, Gautran benijdde het gezag van Taillefer en besloot hem te vermoorden. Den volgende nacht reeds werd Taillefer aangeraand door eenige mannen met stokken en messen gewapend. Begunstigd door de duisternis gelukte Taillefer er in zijne moordenaars te ontvluchten, en na lang gedwaald te hebben was hij eindelijk gelukkig zijne

gevangenis terug te vinden en daarin op nieuw opgenomen te worden. Zijne wonden waren zeer ernstig, doch niet doodlijk.

Op zijne aanduidingen, werden talrijke patrolen uitgezonden, om de vluchtelingen op te sporen en achttien dagen daarna werden er 10 van de 15 terug in de gevangenis gebracht; de drie anderen waren van honger gestorven. Gautran, het opperhoofd der eerste bende, die gepoogd had Taillefer te vermoorden, werd veroordeeld tot de doodstraf en onderging binnen de 34 uren, in tegenwoordigheid van al de gevangenen, de uitvoering van zijn vonnis. De andere vluchtelingen werden tot verschillende straffen veroordeeld.

Koning Leopold II zal den 4 maart te Parijs aankomen. Grote toebereidselen worden daartoe gemaakt in de Belgische legatie. De koning komt te Parijs zijne dochter prinses Louisa vervoegen.

Duitschland.

Men schrijft uit Lünen aan de *Westfälische Zeitung* in dato 14 februari:

In de naburige gemeente W... heeft gedurende de carnavalvelden een ongehoord tooneel van woestheid plaats gehad. Enige kerels in vrouwen verkleed en tamelijk besonken, maakten zich meester van een arme onmoeder, die volgens zijne gewoonte langs de straten dwaalde, trokken hem al zijne kleeren uit, en bonden hem daarna aan een busstel stroom.

Een dezer mannen, die een blikken keteltje op het hoofd droeg, ging hetzelfde in een nabijzijnden winkel met petrool en pek vullen, en terug gekomen, goot hij die ontvlambare vloeistof over het lichaam van den armen zinneloze. Een der maskers haalde alsdan een fosfoorke te voorschijn, en stak de busstel stroom in brand.

De woeste bende gaf zich aan eene uitzinnige vreugd over, toen zij den armen zinneloze door vlammen omringd, heen en weer zag loopen en zich hield van de pijn op den grond rollen. Een herbergier kwam eindelijk den ongelukkige ter hulp en doofde het vuur uit, waardoor hij zelve brandwonden bekam. Het was echter reeds te laat en eenige oogenblikken nadien gaf de zinneloze den geest. Twee der daders van dit onmensselijk schelmstuk zijn aangehouden en de andere worden opgezocht.

Spanje.

Uit Madrid wordt onder dagteekening van 25 februari telegrafisch dat het officieel Carlistisch dagblad *El Cuartel Real*, van den 15 dezer, het verslag mededeelt, nopens den laatsten veldtocht der Carlisten in Navarra.

Dit verslag opgesteld door generaal Mendiri, zegt, altijd volgens de ontleiding welke hieraan te Madrid gegeven is, dat het carlistisch leger, na nil al zijne posities verjaagd te zijn, den geheelen 2^e februari besteedde om zich rond Estella saam te trekken.

Daar werd de verrassing van den geaanvaerden post der Alfonsisten, te Lascar, beraamd. Niet minder dan 22 bataillons Carlisten, werden over de bergen heen naar Lascar gezonden, waar slechts 4 bataillons der regelmatige troepen gelegerd waren, die geheel door de aanvallers verast werden.

Hierdoor wordt de *kleine* neerlaag van Lascar en Lorea uitgedeld, die na de ontzetting van Pampluna het alfonsistisch leger trof.

Als antwoord op die ontleding van het verslag nopens den veldslag van Lascar en Lorea, laten wij hier het verhaal volgen van eenen Fransch vrijwilliger, bij het leger van don Carlos, waarin een trouw verslag wordt medegedeeld nopens de laatste voorvallen rond Pampluna en Estella. De brief is gedagteekend uit Manero, 10 februari.

Het carlistische leger, was na de overwinning te Carrascal verplicht zijne linien uit te breiden naar verhouding van die des vijands, toen hij van elken verderen aanval op die positie had afgezien.

Dit front was hierdoor veel te breed uitgespreid, om met voordeel te kunnen handelen tegen de overmacht.

In het begin van februari zette zich het Alfonsistisch leger in beweging, en bedreigde gelijktijdig Estella langs onzen rechtervleugel, onze positie te Carrascal in het centrum, en onzen linker vleugel langs Zanguaza.

Generaal Mendiri was na goedkeuring van don Carlos het met de andere generaals eens, dat tegenover die laatste poging der Alfonsisten onze strijdkrachten moesten saamgetrokken worden, ten einde aan den vijand het voordeel van het grootste getal te ontnemen, die aan dezen, door het aanwenden van flankbewegingen, het voordeel schonken, de Carlisten te doen achteruitwijken, zonder een schot te lossen.

Dien ten gevolge volbracht het Carlistisch leger zijnen terugtocht uit de veroverde positie naar Estella.

Die beweging werd met de grootste orde uitgevoerd over Puente la Reyna, Manero, Ziranki, Villatuerta en Estella, toen eensklaps de vijand, door de hoogten van Oteiza te overschrijden, te Loren, tusschen Ziranki en Villatuerta, den weg op Estella aan een deel van het leger kwam afsnijden.

Dat gaf ons de gelegenheid, nogmaals eene overwinning te behalen.

Terwijl onze achterhoede front maakte op de hoogten van Santa Barbara, voor Puente la Reyna, tegen eene vijandelijke kolom, welke uit Tafalla aanrukte en te Puente Etcharri, tegen de kolom die langs Pampluna opdaagde, viel de brigade Perula, onder de bevelen van haren stoutmoedigen bevelhebber en onder de oogen van don Carlos, de vijandelijke kolom aan, welke aanvoerd was door generaal Laserna en die Lorea bezette.

Die kolom kon aan den vurigen aanval onzer vrijwilligers niet weêrstaan. In drie uren waren 50,000 Alfonsisten geheel in wanorde geslagen door 5000 Carlisten. Zij werden verplicht terug te wijken naar de hoogten van Ofreza, van waar zij afgedaald waren, met achterlating van 250 krijtsgevangenen, 5 kanons, 60,000 douros, terwijl de linie op Estella voor ons wijd open stond.

Het getal der dooden langs de zijde des vijands was aanzienlijk. Ik heb een boer gesproken, die mij verzekerd heeft, dat voor een doode, welke hij aantroef op het slagveld van Abarzuza (plaats waar maarschalk Concha zijne neerlaag met den dood betaalde), er vijf te Loren aange troffen werden.

Indien ik die eenige regels schrijf, is het om dat Europa zou weten, dat alles wat er gezegd en geschreven wordt over neerlagen der Carlisten, van voor tot achter vals is.

De feiten welke ik heb aangehaald, zijn voorgevallen op 20 uren afstand van de Fransche grenzen, en alwie er zich wil van overtuigen, kan vandaag met volkomen zorgeloosheid de plaats bezoeken, want er heerscht nu zooveel veiligheid en rust in het land der Carlisten, als in welkdanig ander land van Europa. Tot staving van dit beweerend roep ik de getuigenis in van al de vreemdelingen, die sedert twee jaren, ons met een bezoek vereerd hebben.

De geest in het Carlistisch leger is voortreffelijk, de soldy wordt regelmatig betaald, de soldaat is vrolijk en vertrouwt op de toekomst; ik zelf die u schrijf twijfel niet aan den goeden uitslag der zaak die wij verdedigen.

Politiek overzicht.

De Nationale Vergadering had in zitting van woensdag de Republiek gesticht; s'anderdaags heeft zij haar besluit eindelijk bekrachtigd. De constitutionnele wetten zijn met eene meerderheid van 174 stemmen aanvaard.

Eene depeche uit Parijs meldt, dat het linker centrum zich voorstelt het voorzitterschap der Nationale Vergadering aan den heer Dufaure op te dragen, in geval dat de heer Buffet eene portefeuille zou aanvaarden.

Eene nota van het *Journal officiel* zegt, dat maarschalk Mac-Mahon bij het eindigen der zitting het besluit heeft genomen, M. Buffet te gelasten met het samenstellen van een ministerie.

De nota voert er bij dat de president vast besloten heeft de conservatieve principes staande te houden, welke de grondslagen zijner politiek waren, sedert hij de macht uit handen der Nationale Vergadering heeft ontvangen.

Het nieuw kabinet zal moeten doorgrond zijn van die principes, aan welke M. Buffet niet minder verkeerd is dan maarschalk Mac-Mahon. Het zal in zijne taak ondersteund worden door de gemachtigde mannen van al de partijen.

Te Berlijn houdt men zich nog altijd onledig met de geruchten nopens de zoo niet onmiddellijke, dan toch tot in den zomer ingestelde afreding van prins von Bismarck. Tot hiertoe heeft nog geen officieel blad in deze tijding bevestigd.

Wij lezen in den *Times* van den 25 februari:

« Eene onvermijdelijke reactie is in Spanje ontstaan. Den dag dat de jonge Alfons op de boorden van den Elra gekomen is om het Noordleger door zijne tegenwoordigheid aan te moedigen, was de vreugde en het vertrouwen zijner onderdanen ten hoogste; maar van dan af is de geestdrijf verminderd, en nu toont het land ter neer geslagen. »

De *Daily News*, van den zeldzenden datum, laat zich uit als volgt:

« Spanje, het is waar, heeft eenen koning gevonden, en het heeft de betoogingen te zijner eere niet gespaard; maar bij ongeluk, wat de politieke kwalen aangaat, waarvan het land lijdt, bevindt het zich juist in denzelfden toestand, als voor de komst van Alfons XII. »

De oordeelveling dezer twee belangrijke bladen is zooveel te gewichtig, daar men op alle tonen herhaald had, dat de komst van don Alfons al de wonden van Spanje moest helen, en dat voor dezen jongen prins de Carlisten de wapens zouden neergelegd of in de Pyreneeën gevluht zijn...

Van eene andere zijde verneemt men nu, dat Karel VII, na zijne voornaamste generaals dezer dagen gehoord te hebben, in geheel het Carlistisch Spanje al zijne troepen bijeenroep, ten einde onmiddellijk eene sterk aanvallende houding te nemen.

De Carlisten bereiden vooreerst eene groote poging tegen Pnyerda.

Zeven bataillons hebben den 26, met twaalf kanons, Bilbao, aangerand; zij hebben de sterkten van Puente nuevo en Arbolancha beschoten.

Volgens de « liberale » bladen zouden zij teruggeslagen zijn. Wij zullen morgen zien, wat hier van de waarheid is.